

וּבְיוֹם עֲשׂוּרִים וְאַרְבַּעָה לַחֹדֶשׁ הַזֶּה נֶאֱסָפוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּצוֹם וּבְשִׁקִּים וְאַדְמָה עֲלֵיהֶם. וַיִּבְדְּלוּ
זֶרַע יִשְׂרָאֵל מִכָּל בְּנֵי נֹכַר וַיַּעֲמְדוּ וַיִּתְּוֹדְדוּ עַל
חַטֹּאתֵיהֶם וְעוֹנוֹת אֲבֹתֵיהֶם. וַיִּקְוֹמוּ עַל עַמְדָם
וַיִּקְרְאוּ בְּסֵפֶר תּוֹרַת ה' אֱלֹהֵיהֶם רַבְעִית הַיּוֹם
וּרְבַעִית מִתְּוֹדִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לַה' אֱלֹהֵיהֶם."

(ספר נחמיה פרק ט א-ג)

שיר החסידה

// חיים אידישים, למה גרוניך ומקלות לבא

לוחקת חסידה יאנה טובה לקור
בשעת אר האלה יאנה נאח תחזר
תני פל אגולה
בצדק אא הקור בצדק תצב
בצדק אר האור

צנה חסידה אאר יאר
פנים מנינה נאח הילום
אא אאר רחוקה
מאר אהרים למ בית יאר
יולבים ומעבים

חסידה חסידה אגלות לקור
האם ירואים
אוחנו אנה תכיר

חסידה חסידה רחורת נאר
לה ראז אונק
שירי נאח

חסידה חסידה אבות פל
באר בלאום האר
בלאום ירואים

חג הסיגד (מלשון סגידה) נחגג כחמישים יום
לאחר יום הכיפורים, בכ"ט בחשוון.
בימי עזרא ונחמיה עלה צורך לחזק את הזהות
היהודית בארץ ולכן הוחלט לקבוע חג שמטרתו
לייחד את עם ישראל משאר העמים. החג הוא יום
טהרה, וידוי וחשבון נפש, המוסיף קומה לאומית
על המישור הפרטי שיש ביום כיפור. בחג נהגו
לציין את חידוש הברית בין הקב"ה לעם ישראל
על ידי קריאה בתורה, תפילה, וידוי.

במהלך הדורות, הקהילה האתיופית שימרה על מסורת חג
הסיגד ותגה אותו מידי שנה ברוב עם. בקהילה נהגו להתאסף
ולהתקבץ מכל הכפרים ולעלות להר גבוה באיזור כסמל
למעמד הר סיני. העלייה נעשתה כשאבנים וספרי תורה מונחים
על ראשי העולים כסמל לכניעה בפני אלוקים. חצי היום הראשון
הוקדש לצום, תפילה, התוודות וקריאה באורית (תורה),
בהובלת הקייסים (מנהיגיהם הרוחניים של העדה). לאחר מכן
ירדו המתפללים מההר, שברו את הצום והתחילו בחגיגות
שכללו מאכלים מסורתיים, ריקודים והרבה שמחה.
בנוסף לשמירה על המסורת היהודית מימי עזרא ונחמיה, לחג
הסיגד נוספה הכמיהה של העדה האתיופית לשיבה לארץ
ישראל ולירושלים.

יהודי אתיופיה מציינים את חג הסיגד בני"ט
במרשון. יום זה נקבע ממועד קיבול העם על ידי
עזרא ונחמיה. לפי נחמיה ח, קיבלו עזרא ונחמיה
את העם במהלך חג הסוכות, בעשרים וארבעה
לחודש השביעי. בקרב יהדות אתיופיה נקבע מועדו
של החג חמישים יום לאחר יום הכיפורים. המרוח
של חמישים יום בין יום הכיפורים לחג הסיגד תואם
את מרוח חמישים הימים שבין חג הפסח לחג
השבועות. לפי התורה, חג השבועות (סני מארר) ,
חג הקציר, נחוג חמישים ימים אחרי חג הפסח.
באתיופיה, מועד זה הוא מועד הצריעה. על מנת
לקיים את מצוות הביכורים קבעו יהודי אתיופיה חג
שבועות שני (הידר מארר) , שבמה שבועות לאחר
יום הכיפורים ותקופת הקציר באתיופיה. מכאן, לחג
הסיגד זיקה ליום הכיפורים לסוכות ולשבועות.

